

подвизаваха помежду си съ чудестно честолюбие. А най паче съподвизаваха се Никокреонъ Саламинскій ¹⁾, и Пасикратъ Солискій ²⁾ защото тѣ бѣха избрани съ жрѣбие, и имаха право да бждатъ водители на хората между най славнитѣ лицемерци, за то Пасикратъ бѣше на Атинадора, а Никокреонъ на Тессала, когото Александръ обичаше. Но колкото да се труди за него такъво нѣщо да е показвалъ не се забѣлѣзва освѣнъ слѣдъ като се провъзгласи съ жрѣбие и побѣди Атинадоръ; прочее тогазъ, споредъ както казваха, като си отиваше та похваляваше съподвижницитѣ, но съ всякое благодарение щѣше да даде часть отъ царството си само да не видеше Тессала да го побѣдхтъ. А когато на Атинадора бѣха наложили Атинейцитѣ глоба, по причина че не присѣдствува въ подвизитѣ на Дионисийтѣ ³⁾, та търсеше той да пиши Александръ до тѣхъ вмѣсто него, тогазъ царьтъ не му изпълни желанието, но колкото за глобата, той отъ себе си я испрати. И когато Лиций Скарфефски ⁴⁾, който възтържествува въ театрѣтъ, и по опыта се, като уподоби въ комедията си единъ стихъ, който

1). Тойзи бѣше управитель на Кипъръ, а Саламинъ бѣше столицата на островѣтъ.

2). Солиа бѣше градъ на Кипъръ.

3). На праздниците наречени Дионисийтѣ извършвах се въ Атина всякоя година театрически подвизи.

4). Отъ Скарфеи или Скарфеи на Локрида, при Ламийскій заливъ.